Reilu puolituntia myöhemmin kaksikko istui kahvilassa, nauttien vielä kahvit. Julin katseli vastapäätä istuvaa naista. Nina huomasi miehen tuijotuksen, mutta ei reagoinut mitenkään. —Sentti ajatuksista, Julin tuumasi —Siihen ei sinun senttisi riitä, mutta sanotaanko näin että aika paska juttu tiedossa. —Kuinka niin? Sanooko naisen vaistosi muka niin. —Se juuri, niin ja tuo harmaa auto kadun toisella puolen. Julin jäi katsomaan Ninaa suu auki, kun tämä otti kahvia mukista, ja katsoi sitten ulos ikkunasta kadun toiselle puolelle, jossa oli harmaa Audi parkissa. —Mitä tuosta, onko siinä jotain erikoista? Nina tyytyi kohottamaan hartioitaan ja ryysti sitten uudelleen kahvia, —Ken ties ei, tuo Audi liimautui meidän perään kun tulimme palopaikalta. —Otetaanko rekisteri kilpi ylös? Innostui Julin ja kaivoi kännykän käteensä, tarkoituksena ottaa kuva. —Ei kannata, tuumasi Nina ja nousi pöydästä. Julin seurasi naista kun tämä poistui kahvilasta. —Entä nyt? —Odotetaan ja katsotaan. Ulos päästyään Nina poimi nikotiini kääryleen taskusta. —Kiltit tytöt ei savuttele kahvilan edessä, lohkaisi Julin. —Niin ei kiltit tytöt, mutta minä en ole kiltti tyttö. —Missä meinaat yöpyä? —Kai minä jonkun luukun löydän, Nina tyytyi toteamaan. Julin teki lähtöä autolle, kun Nina huikkasi hänen peräänsä. —Tuli mieleen eräs juttu, pidä kännykkä auki ja lähelläsi saat muutaman minuutin kuluttua viestin kännykkääsi, toimi viestissä olevan ohjeen mukaisesti, tai minä tulen ja potkin sinua munille. Julin katsoi naista epäuskoinen ilme kasvoilla. —Noudata ohjeita. Sen sanottuaan Nina meni autoonsa, Julinin tehdessä samoin. Tuskin hän oli saanut autoa käyntiin kun kännykkä piippasi viestin merkiksi. ”Seuraa harmaan Audin toimintaa, kun minä lähden liikkeelle, ja minulle ilmoitus liikkeistä, onko selvä?” Nina käynnisti Nissanin ja lähti sitten hissukseen liikkeelle, sen suurremmin kiirettä pitämättä hän ajeli kaupungin torin laitaan jonka reunalla oli Sokos ketjuun kuuluva hotelli. Muita mutkitta Nina kurvasi hotellin parkkipaikalle ja kaivoi sitten takaluukusta pari laukkua. Samalla hetkellä Ninan kännykkä piippasi. ”Harmaa Audi seurasi sinua jonkun aikaa, kunnes sinun perääsi liimautui harmaa Bmw” Nina kirosi hiljaa mielessään, saatana ei ollut epäilystäkään mistä olisi kyse, tottuneesti tämä naputti lyhyen ja ytimekkään viestin takaisin. Taakseen katsomatta käveli hän laukkujen kanssa hotellin aulaan tietoisena että häntä tarkkailtiin. Sen kummempaa kiirettä pitämättä hän kirjautui sisään ja saatuaan avaimen marssi hän hotellin toiseen kerrokseen. Huoneeseen päästyä Nina kävi nopeasti suihkussa ja laittautui illan rientoja varten. Puoli tuntia myöhemmin portaita laskeutui katulutkan näköinen naikkonen. Nahkainen minihame peitti juuri ja juuri intiimin alueen, asukokonaisuutta täydensi tiukka toppi, joka korosti naisellisia muotoja. Sipsuttavin askelin nainen asteli kadulle. Kadun toisella puolella ollut bemari ei ollut inahtanut senttiäkään. Huoran lookin itselleen valinnut Nina asteli muutamaan otteeseen bemarin ohi, vilkaisten samalla sivusilmällä autossa istuvia henkilöitä. Ratin takana istui nuorehko mies ja takana istuneesta hän ei ollut varma. Nina notkui kuljettajan sivuikkunan luokse ja koputti sitten ikkunaan. Mies katsoi hetken tulijaa ennen kuin aukaisi ikkunan. Tuskin Nina oli ehtinyt kuljettajan luokse kun takaa kuului tiukka naisen ääni. —Sano sille huoralle että painuu vittuun! Nina katsoi viisaammaksi vetäytyä hieman kauemmaksi, sillä hän oli saanut tietoon juuri sen mitä oli halunnutkin. —Vitun hauska tappa vanha tuttu. Hymähti Nina, samalla kun auto kiihdytti matkoihinsa. ”Vittu tätä hän oli pelännytkin, Marketta Juntin liittyminen juttuun tietäisi isoja ongelmia.” Nina palasi takaisin huoneeseen, hän oli nähnyt juuri sen mitä hän ounasteli. Marketasta hän ei mainitsisi Juntille mitään, ainakaan vielä tässä vaiheessa. 5- Luku — Entä Julin? —Samanlainen idiootti kuin muutkin kytät, mitä hänestä? —Kannattaa miettiä mitä suustaan päästää. Urahti mies viskin polttamalla basso äänellä, ellet satu muistamaan niin minäkin olin aikoinani kyttä, ja minun ansiosta pääsit ulos lusimasta vai etkö muista? —Muistan kyllä oikein hyvin, muistat varmaan kuten minäkin, että sait pillua siitä hyvästä. —Sain ja vitun

hyvälle, vittusi kieltämättä maistuikin. Urahti mies ja kouraisi ensin paisunutta kullia ja sitten Marketan jalkoväliä. —Helvetti tämähän on märkä —Luuletko muka että olisin joku hiekkavittu, kujersi Marketta ja sytytti sitten pikkusikarin palamaan. —Mitä tehdään Julinille, jos hän jatkaa jutun tutkimista? —Paskat se mitään jatka ja jos jatkaa, niin kujalla on tilaa. Milloin tulee seuraava lasti? —Muutaman päivän päästä. Remes on tietoinen asiasta. Marketta siirtyi ikkunan luokse ja katseli ulos ikkunasta, samalla tuntien miehen kuuman hengityksen niskassaan kun Gösta oli tullut naisen taakse. Marketta levitti hieman jalkoja siten että miehen käsi pääsi paremmin tunnustelemaan pillua. —Saatana kun panettaa, mies ähisi ja puuskutti. —Sen kun alat panemaan, tyytyi Marketta toteamaan ja laski sitten nahkahousuja sen verran alas että miehen kyrpä upposi kosteikkoon. Marketan perse vatkasi puolelta toiselle miehen rytmikkään panon tahtiin. Göstan kädet työstivät naisen tissejä, jotka heiluivat puolelta toiselle, tahtia antaen. —Saatana miten lypsävä vittu urahti mies naisen korvaan, joka piteli kiinni ikkunalaudasta. Göstan vartalo nytkähteli kun laukeaminen lähestyi, muutaman epäsäännöllisen rytmikään liikkeen jälkeen miehen kyrvästä valui elämän eliksiiriä pitkin naisen turpeata vittua ja siitä sitten lattialle. Nainen pyllisti miehen suuntaan —Kerta sotkit, niin saat myös nuolla vitun puhtaaksi. Marketta tyytyi toteamaan. Göstan kieli alkoi rytmikkään lipomisen naisen turvonneilla häpy huulilla, samalla kun nainen huokaili säännöllisen epäsäännöllisesti. Reilu parikymmentä minuuttia myöhemmin kun molemmat oli saaneet alkukantaisimmat vietit tyydytetyksi. Nainen oli poistunut ja Gösta silmäili tuloslaskelman kehitystä tietokoneen näytöltä. Parin päivän päästä saapuva lasti olisi viimeinen hänen organisoima. Aikaisemmat kuprut oli olleet suhteellisen helppo järjestää, lastit tuli Amsterdamista rekoilla joiden kontit sinetöitiin lähtöpäässä, yleensä lastia ei oltu tutkittu, toisaalta jos rekka jäisi haaviin tullissa, niin tuolloin lasti takavarikoitaisiin tullin suojin jossa se sitten tuhottaisiin. Kummassakin tapauksessa hän oli se joka vastaisi lastin määränpäästä. Juttu oli toiminut kaikin puolin hienosti, ellei se helvetin yksinkertaisen pöljä vartija olisi osunut juuri siihen varastoon johon osa lastista oli purettu. Alkuun oli riittänyt pieni siivu lastista, mutta ajan saatossa vartijan vaatimukset kasvoivat, sillä seurauksella että erään yön pimeinä tunteina normaali vartio lenkki oli päättynyt ennen aikojaan eräälle kujalle. Samalla hetkellä Göstan ovelle koputettiin, mies urahti muodon vuoksi, sisään tulija oli Sergei Ivanov joka vastasi Pietarin myynti alueesta. —Mikä sinut tänne toi? —Sina myda paska tavara, huono latu, ei käydä kaupan. —Sitä saa mitä tilaa ja maksaa. —Njet ei jumara, sinä selitä. —Sinä maksoit huonosti ja sinä sait sen mukaisen lastin. —Mina lula että sinä huiputa minu, sinä saata pian nikkeli otsaan, sina jumarra tämä. —Älä hyvä veli kiihdy, seuraava lasti parempi. —Sinule parempi nin. Gösta asteli kaapin luokse ja kaivoi sitten esiin täyden konjakkipullon. — Otahan tuosta, pahimpaan harmitukseen. Ivanof katsoi Göstan tarjoamaa lasia. —Sina lula että minä tula hjyväle päle, sinä juota, minu hupelii. — Veli Iivana hyvä, pois minusta sellainen, ei tulisi mielenkään. —Sina ola likuas liero kiero, mina ljuula, minä en luota sinu. Sina ljuvata seurava lasti hjuvä tavara? —Minä lyön vaikka pääni pantiksi siitä. —Njut sanoit oike, silä sijinä menetä pääsi jos lasti ola hjuono, jumara sina. Göstan kurkkua kuivasi, oli pakko saada kostuketta ja oitis, mies siemaisi lasin pohjalla olleen tilkan nopealla ranneliikkeellä, Iivanan katsoessa vierestä. —Sjina olla hjermistunut miksi? Sina tietä jotain mitä Ivanov ei tjieda, se olla hyjvin huono asia, Ivanov tahto tieta myös. Gösta oli sillä välin ehtinyt kaataa tosin lasin itselleen, miettien samalla kuumeisesti tilannetta, tuo helvetin venakko oli osunut oikeaan, sitä tosin ai saanut näyttää. Samalla hetkellä kun mies oli vastaamassa, Ivanovin puhelin heräsi eloon. Tämä ei kuitenkaan tehnyt elettäkään vastakseen. Gösta katsoi merkittävästi vuoroin pärisevää puhelin ja välillä tummapartaista venakkoa. Lopulta Ivanovin hermo petti ja tämä vastasi puhelimeen. Seuraavan viiden minuutin aikana käytiin varsin

vilkkaan värikäs keskustelu, jota sävytti venäjänkieliset kirosanat. —Hjyva on, mina tulle sine, mjinä ottaa Nikolain mukani. Noo nou prolema, mjina hoita asia. Ivanovin noustessa tuolista ja mennessä ovelle Gösta saattoi hengittää hieman vapaammin. Edellinen lasti oli ollut aliarvoisen kehnoa, minkä johdosta pari huomattavinta Pietarin piiripäällikköä oli kuollut. Ainoastaan todisteiden puuttuminen oli pelastanut hänet nikkeli myrkytykseltä. —Mje palata vielä tähä asia. —Totta kai, milloinka vaan. ”Saatanan venakko, painuisi sinne mistä oli tullutkin eli vittuun” ”Helvetin saatana” kirosi Gösta itsekseen viime kertainen kusetus oli onnistunut mutta ei seuraava. Edellisen lastista priima tavaran osuus oli ollut kymmen prossaa, jonka avulla hän oli saanut kaupatuksi koko lastin Pietariin. Pahinta oli että venakot tiesivät että joku kusetti heitä, mutta toistaiseksi sitä he ei tienneet että kuka ja millä tavoin. Sinä päivänä kun totuus paljastuisi niin hänen päivänsä olisi kortilla. —Hyökkäys on paras puolustus hymähti mies itsekseen, kaataen samalla kolmannen lasin itselleen, istuutuen sitten nahkaiseen nojatuoliin. —Moi missä olet? —Hieronnassa, kuinka niin? — Sano sille vitun huoralle, että bisnekset painaa päälle ja tule toimistolle kuin olisit jo!! — No vartoo nyt edes kymmenen minsaa. Samalla hetkellä Gösta sulki puhelimen. ”Latinki” Lauri Paavola ei todellakaan ollut mikään järjenjättiläinen, mutta oiva mies silloin kun tarvittiin enemmän kovia otteita kuin älliä. Reilu viisitoista minuuttia myöhemmin Göstan toimistoon asteli lähes kaksimetrinen korsto pitkään nahkatakkiin verhoutuneena. — Sinulla oli jotain asiaa? — Istu ensin alas! Tunnetko Sergei Ivanovin? —Ei sano mitään. Pitäisikö sanoa? —Syytä olisi, nimittäin saat hoitaa sen torakan hmm..sanotaanko näkymättömiin. —Hetkinen sanoitko Sergei Ivanovin? —Niin mitä sitten? —Sama Sergei Ivanov jolla on kytköksiä Pietariin. —Sama hemmo. —Jumalauta, pidätkö minua idioottina? —No en tietenkään. Älä vaivaa itseäsi sellaisilla asioilla, jotka ei ole tarkoitettu sinunlaisen ajateltavaksi. —Ai miten minun… —Kuuntele nyt, kaikista paras on kun teet juuri sen, minkä osaat parhaiten, eli hoidat hmm...tietyt ikävät asiat alta pois, ja tiedät kyllä miten. — Sehän saatana sama kuin julistaisi itselleen kuolemantuomion. Ähkäisi Lauri —Minä en mitenkään tahtoisi muistuttaa sinua että olet pystyssä melkoisen summan minulle, ja olisi perin harmillista jos vaikka, sinun tytöllesi sattuisi jotain hyvin ikävää. —Saatan liero!! Sitä et vedä mukaan häntä tähän ja jos kosket häneen, niin minä vannon että kiikut munistasi tuossa toimiston pihassa olevasta lippu tangosta, sitä paitsi minä hoidan sen summan sinulle. —Koroilla on tapana nousta ja vinhaa vauhtia, miksi kihnuttaa asiaa, kun asian voisi hoitaa kerralla alta pois ja hieman bonustakin. Toimistoon laskeutui nyt syvä hiljaisuus. Lauri asteli pöydällä olevan viski karahvin luokse ja kaatoi siitä sitten itselleen juoman. —Olenko minä antanut luvan ottaa siitä? Lauri katsoi Göstaa hetken ja kohotti sitten lasin ja otti huikan itselleen. Minkä jälkeen siirtyi miehen eteen. —Saatana huorien kusikin maistuu paremmalle kuin tämä, sihahti Lauri ja viskaisi juoman lopun Göstan kasvoille. Mistä minä löydän sen hyypiön? —Se majailee hotelli ylösnousemuksessa, ja mitä tähän viskiin tulee niin tämä maksoi yli viisi sataa…Gösta huikkasi miehen perään. Mitä latinki Lauri ei kuitenkaan kuullut. 6. Luku Suihkusta tultua Nina paneutui takavarikoimiin muistitikkuihin ja muuhun aineistoon. Muistitikkujen sisältö ei oltu suojattu, joten Ninan oli helppo päästä tutkimaan tikuilla olevaa materiaalia, jota oli laidasta laitaan, aina netistä imuroiduista alastonkuvista muuhun kyseenalaiseen aineistoon. Ninaa kyseiset materiaalit ei kiinnostaneet sen enempää, sen sijaan eräs kansio herätti Ninan mielenkiinnon. Pikasilmäys paljasti että kyseiseen kansioon oli tehty lokimaiseen muotoon merkittäviä tapahtumia nimineen ja ajankohtineen. 12.3.2006 Epämääräistä toimintaa Kullervo kujan varrella klo 01:38 Kadun varressa seisoi kuljetusliike J. Penttilän pakettiauto, paikalla viisi henkilöä, tilannetta tarkkailtu sivummalta. 14.4.2006 Kuljetusliike J.Penttilän korjaamohallin ovi murrettu, tehty ilmoitus viranomaisille. 3.6.2006 Tein

merkittävän havainnon epämääräisestä lähetyserästä, jonka sisältö paljastui kovan luokaan aineeksi, lähetyserän vastaanottaja Sergei Ivanov Pietari. 5.6.2006 Tein taustatutkimusta rahtikirjan perusteella, sain selville tavaran toimittajan ja vastaanottajan. Asian tiimoilta tulen käymää liiketoiminta neuvotteluita eri tahojen kanssa. 8.8.2006 Takavarikoin omaan tarkoitukseen kahdeksansataa grammaa ainetta, kymmenen kilon erästä. Asian tiimoilta tulen käymään liikeneuvotteluaja eri tahojen kanssa ensi yönä. Nina katseli loki tiedosto ja sen viimeistä merkintää, vähitellen hänelle valkeni koko asia, eli surmattu vartija oli saanut arkaluontoista materiaalia itselleen, ja vetänyt välistä kamaa omaan käyttöön, minkä jälkeen mahdollisesti kiristänyt eri osapuolia. —Shit ceissi, ahneella oli ollut paskainen loppu, tässä tapauksessa äkillisen nikkelimyrkytyksen merkeissä. Varmaa oli että kuljetusliike J Penttinen liittyi jotenkin juttuun, mikäli sellaista edes oli olemassa. Nina mietti miten Marketta Juntti liittyisi juttuun, nimittäin sen tiedon mukaan mikä hänellä oli, niin Marketan piti olla istumassa vielä jonkin aikaa. —No se selviäisi kyllä aikanaan. Nina poimi kännykän esiin ja teki Essential pim sovellukseen tärkeimpiä merkintöjä. >Tarkista J. Penttilän kuljetusliike >Tarkista Marketta Juntin tilanne >Tarkista rahtikirjan oikeellisuus ja rahtikirjaan merkityt henkilöt Samalla hetkellä Ninan puhelin heräsi eloon, näytössä luki tuntematon numero, Nina mietti hetken ennen kuin vastasi. — Nina. Hetkeen ei kuulunut mitään muuta kuin raskasta hengitystä kunnes kuului hieman rahiseva ääni. —Uusi tapaus, uudet haasteet, ole tyttö varovainen. Äänestä ei voinut erehtyä, sillä soittaja oli epäilemättä sama, kuten niin monesti aiemminkin. Nina siirtyi ikkunan luokse ja katseli alas kadulle, jossa oli tumman sävyinen Volvo. Samalla hetkellä kun Nina katsoi ulos ikkunasta, jokin välähti alhaalta ja pään yläpuolella olevaan ruutuun ilmestyi pieni sievä reikä. —Ihan vaan tiedoksi, ettei kannata nostaa päätä liian ylös. —Kuka saatanan vittu… Vastausta ei koskaan tullut sillä puhelin mykistyi samalla hetkellä. Vielä kerran Nina kohotti päätä sen verran, että näki kuinka Volvo lipui hissukseen pitkin katua. ”Jaahas eli tämä on taas tätä, Game Open”...Nina tuijotti ikkunaan ilmestynyttä reikää, ei pienintäkään epäilystä mikä reiän oli aiheuttanut. Ampuja olisi helposti voinut porata reiän hänen silmien väliin halutessaan. Samalla hetkellä koru hänen kaulassaan tuntui lämpöiselle, tuskin hän oli saanut puhelimen kädestä, kun tämä pärähti uudelleen soimaan. Soittaja oli Julin. —Mäkipää. —Julin yritin soitella, mutta puhuit toista puhelua. —Onko asia edennyt tai oletko saanut mitään… —En juuri muuta kuin yliannostuksen nikkeliä, mutta ei sen kummempaa ja mitä muuhun saamiseen tulee, niin viime aikoina hieman heikossa kantimissa. Oliko sinulla mielessä jotain? —En tiedä, on jotenkin omituinen tunne? —Millainen? —Aivan kuin jokin tarkkailisi —Mistä niin päättelet? —Se sama bemari jonka näimme on roikkunut koko iltapäivän perässäni. Nina mietti hetken tilannetta. —Mistä puhelimesta soitat? —Työpuhelimesta, kuinka niin? —Älä soita siitä enää, ja kuuntele nyt tarkasti, tavataan puolen tunnin kuluttua siinä hampurilaispaikan edessä. Notku siinä oven lähettyvillä niin sinun luokse tulee eräs ilolintu tekemään bisnestä. —En nyt ymmärtänyt. —Ei tarvitsekaan, riittää kun olet siinä, onko selvä? Nina ei jäänyt odottamaan vastausta vaan toimi saman tien, ja puki ylleen läpikuultavan topin sekä kireät punaiset nahkahousut. Ensimmäiset innokkaimmat asiakkaat huomasivat tämän jo hotellin aulassa, ja rohkeni jopa eräs lähteä seuraamaan. Päästyään ulos Nina päätti polttaa savukkeen ennen kuin jatkaisi matka. —Tarvitsetko tulta? Kuului selän takaa. Nina katsoi kysyjää —Kiitos tarjouksesta, mutta ei kiitos, sitä paitsi sinun sytyttimesi on liian pieni. —Kas vain tällä tipulla on sana hallussa vai, kuule minulla on jotain mitä sinulla ei ole, mutta jotain mitä tahdot. —Voi olla, minulla on taas jotain mitä sinä et taas tahdo. —Ai mitä se taas on? —Tätä. Nina totesi tiukasti ja potkaisi miestä kiveksiin, niin että tämä putosi polvilleen, ulisten samalla surkeasti. —Saa...ta...nan kura persehuora, tätä sinä huora kadut..ähisi mies munia pidellen.,, Nina ei

viitsinyt jäädä katsomaan ison miehen ulisemista, vaan lähti kävelemään reippaasti eteenpäin. Julin vartosi kuten oli sovittu Ninan tulessa paikalle, hetken keskusteltuaan kaksikko lähti yhtä matkaa kohti hotellia. —Seuraako bemari meitä? —Seuraa, mistä arvasit? —Naisen vaistoa. Mennään tuonne rappukäytävään, niin minä otan sinulta suihin ja vaihdetaan samalla kännyköitä. —Mitä ihmettä… —Tee juuri niin kuin sanon. Parivaljakko suuntasi ripein askelin läheiseen rappukäytävään ja Nina polvistui miehen eteen polvilleen ja kaivoi sitten puoliksi jäykistyneen elimen esiin, samalla kun heitä seurannut bemari lipui ohi. —Menivätkö? —Taisivat mennä —Hyvä, anna nyt kännykkäsi minulle, nopeasti. Nina totesi noustessaan ylös. —Tuota, entä tämä. Julin ähkäisi ja silmäisi jäykistynyttä elintä. —Hoidan sen myöhemmin, nyt meillä on tärkeämpää. Vaihdettuaan nopeasti kännyköitä, jatkoivat he kulkua takaisin hotelliin, päästyään huoneeseen Julin meni ikkunaan, josta oli hyvä näkymä kadulle. —Se auto on parkissa tuolla. —Niin hieman ajattelinkin, antaa sen odottaa. —Siis mitä pelleilyä tämä oikein on. Nina istui tuoliin ja silmäili Julinin kännykkää. —Tilanne on tämä, sinun puhelimeesi on asennettu aplikaatio sovellutus, jonka avulla sinun liikkeitä voidaan tarkkailla, yksikertaisen simppeliä. —Entä nyt? —Hoidetaan loppuun se, mikä jäi äsken kesken. Nina totesi ja ryhtyi riisuuntumaan.